

Falcus Göye Henricus Huidkille de

**Programma Quo Regiae & Equestris Academiae Soranae Praeses Falco Goye
Henrici de Huidkille/ Ad exequias Nobilissimi Iuvenis Georgii Ab Örtzen Cives
Academicos Vocat atq[ue] invitat : [P.P. Sorae X. Kalend. Iul. M. DC. XLIX.]**

Secundum Exemplar Soranum, [S.l.], [1649]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776204467>

Druck Freier Zugang

Huidkille, F. G. H.,
in
G. ab Örtzen.

Sora, 1649.

33.

PROGRAMMA
quo
Regiæ & Equæstris
ACADEMIÆ SORANÆ
PRÆSES
FALCO GÖYE
HENRICI
de Guidfille/

Ad exequias
NOBILISSIMI JUVENIS
GEORGII AB ÖRTZEN
Cives Academicos

Vocat atq; invitat.

Secundum Exemplar SORANUM.

Ortaliū nonnulli adeo sapiunt, ut hominem, nisi in ipso patriæ gremio diem suum obeat, infelicem iudicent, natalis soli tantâ ducti dulcedine, ut etiam eodem obrui ament. Qui utinam in Cypro omnes potuissent nasci, ut ibi gignerentur, ubi, si fides habenda est nostratibus historicis, sepeliri nequiverant. Miseri bipedes, qui tantisper domi aluntur, ut nesciant, quid sit patria, omnesq; nos infelicissimi, si nuspiam domi essemus, nisi ubi nasceremur. Paulò ergo rectiù censuit Cicero, qui omnibus municipibus duas esse putavit patrias, unam naturæ, alteram Juris, quod in hunc modum demonstrat. Ut Attici, inquit, priusquam Theseus eosdem migrare ex agris, & in astu, quod appellatur, omnes se conferre iussit, & Sunii erant iidem, & Attici: sic nos eam patriam ducimus, ubi nati; & illam, quâ excepti sumus. Sed necesse est, caritate eam præstare, quâ reipub. nomen universæ civitatis est: pro qua mori, & cui nos totos dedere, & in qua nostra omnia ponere, & quasi consecrare debemus. Quamvis vero nihil eo potest dici veracius: rectissimè nihilominus sapiunt, qui patriam esse arbitrantur, ubicunq;
bene

bene est. Quod cum pii quique intelligerent, nuspi-
am sibi in mundo patriam esse crediderunt, qui-
bus ubique gentium malè erat. Jacob ergo annos
peregrinationis suæ numeravit, & Paulus, ut quæ
superius sunt, quæreremus suasit, cum hic nulla
nobis permanens civitas, sed nostrum sit in cælo
πολιτευμα, apud Patrem scilicet Domini nostri Jesu
CHRISTI, à quo omnis in cælo, & terra *πατριά* est,
& dicitur, Exiguâ enim terræ portio, angustis cir-
cumscripta limitibus, qualis quæso esset patria, in
quâ nobis nonnunquam vix tantum conceditur
spatii, ubi pedem ponamus, nisi alienæ sit pote-
statis? Eâne patria est dicenda, ubi quod patris est,
sæpe admodum est vile, quod nostrum, vilius?
Anaxagoras ergo jure justissimo earum nauci fa-
ciebat ineptias, qui patriâ nimio opere delectaban-
tur, & quærenti cuiquam, an curæ sibi neutiquam
haberet patriam, digito in cælum directo respon-
disse fertur: Mihi illa est patria. Quid ergo profu-
isset nobilissimo Juveni GEORGIO ab Orthen /
ad eam quam totâ mente affectabat, felicitatem
obtinendam, si, cum esset fatis concedendum, li-
cuisset in patria ultimum ducere spiritum, ani-
mamque ad cœlestia verâque festinantem gaudia in-
ter propinquorum oscula, & lamenta, cum ge-
mitu exhalare? Bonorum si quæ eveniunt; maxi-
mè eorum, quæ homines prima ducunt, arbitros,

& testes esse cupimus parentes, nostra commoda
illorum gaudiis, & gratulationibus merientes :
adversitates autem nostras inspicere aut conscire
eos inviti patimur, nè casum deplorent, quem
nequeunt mutare. Et quid tristius potest parenti-
bus accidere, quàm liberorum obitus, quos cum
indies optent ad alta felici posse conatu niti &
surgere, expectatio inter vota decollat, & quos in
fellam vellent reponi curulem, in urna depositos
vident & dolent ? Quanquam itaq; Germaniæ
amplissima regio Megapolitana nobilissimo Dn.
GEORGIO ab Örßen lucis primam usuram de-
dit, quàm etiam animo suo carissimam habuit,
dum fuit : aliam tamen animo conceperat patri-
am, in qua virtutum suarum specimina luculen-
tiora redderet. Evenit enim ipsi, quod Philippus
Macedo filio svasit, quem cum mirâ arte Buce-
phalum tractare, & tandem conscensum ad cur-
sum videret admittere, descendentis caput exof-
culatus, emissis lacrymis, aliud inquit, ô fili, tibi
par regnum quære, quando te jam Macedonia
non capit. Nihilo secius & nobilissimus Dn.
GEORGIUS ab Örßen aliam animo agitavit pa-
triam, cui eam, quam natura dederat, postposuit
omne solum pro patria habiturus, si vivendi fuis-
set potestas, sin secus, cœlum. Quod quâ à puero
instituit, vivendi ratio satis supérq; comprobat.
Illu-

Illustribus enim ortus natalibus, Parentum, Majorumq;
suorum virtutem, & nō nisi cum hujus universi machinā
ruituram gloriam sibi ob oculos ubiq; statuit. Nec quæ
imitaretur, aliunde sibi potuit spectatiora accersere he-
roicarum virtutum exempla, quā à sua ipsius familia.
Pater enim ipsius, generosissimus Dominus J A S P A-
RUS von Orßen majores habuit ante secula multa illu-
stres, adeo ut Dux HENRICUS HIEROSOLTmita-
nus in miliciam adversus Sultānum Anno salutis 1271.
profecturus, alios nec filiis suis Dn. JOHANNI, &
HENRICO LEONI Tutores, nec regionibus suis præ-
fides præfecit, quā Dominos von Orßen. Quorum et-
iam laudabiliter gesta, annisq; viginti continuata pote-
stas operosè in Annalibus Lindenbergii commendatur.
Cum quibus de gloria certat nobilissimi Dn. GEORGII
von Orßen Matris, generosissimæ Heroinæ, EVÆ von
Pensgen antiqua prosapia, Majorumq; immortalis fama:
Imò eorum, qui ex eadem familia etiamnum celebrantur
militiæ duces non pauci, præclara hinc inde patrata faci-
nora. Ad quorum omnium virtutem, & claritudinem
quibus in patria studiis contendere fuerit annis nobi-
lissimus Dn. GEORGIUS von Orßen/aliis relinquimus
memorandum: quā vero eandem Soræ gloriam con-
servare studuerit, paucis prædicare nostrum esse puta-
mus. Biennium quasi est, ex quo Regiam, & Equestrem
Academiā Soranam accessit omnimodæ maturus dis-
ciplinæ, & exercitiis, quibus omnia interim sui tempo-
ris momenta ita vendicavit, ut, præter alia, perorandi
disputandiq; studio & alacritate maxima sui dederit ex-
perimenta. Primò enim Coronationem Serenissimi po-
tentissimiq; Regis nostri FRIDERICI TERTII lucu-
lentā oratione celebravit, quā maximam sibi laudem
meruit.

meruit. Quam nunc multò ampliorem reddidisset, si fata
 permisissent, ut disputationem de Justitia, & Liberali-
 tate, quam Præsides electo, viro consultissimo, Dn. D.
 HENRICO ERNSTO, publicæ disquisitioni submit-
 tere jamjam parabat, in apricum produceret. Verùm quæ
 has ingenii dotes, in medio cursu proximis Junii Kalen-
 dis extinxit mors præmatura, eadem, præter spem & vo-
 ta omnium rarissimas animi virtutes, artiumq; pacis &
 belli multam annum vigesimum secundum ætatis non-
 dum egresso invidit peritiam. Erat enim in moribus sva-
 vis, in congressibus affabilis, in conversatione familia-
 ris, in exercitiis equestribus acer, erga superiores mode-
 stus, erga pares officiosus, & erga inferiores humanus,
 & beneficus. Quæ omnia magnâ gratiâ commendavit in-
 defessa pietas, & integerrima vitæ sanctimonia, quâ præ-
 ditus nunc Deum coram intuetur, sanctisq; & pius inser-
 tus, indefessa pietas, & integerrima vitæ sanctimonia,
 quâ præditus nunc Deum coram intuetur, sanctisq; &
 piis insertus, in coelis triumphat. Nos verò, quibus ma-
 gnum reliquit sui desiderium, ut supremum optimè me-
 rito hodie præstemus officium, ad lugendi societatem,
 consecrandamq; nobiscum piè defuncti memoriam,
 omnes & singulos humanissimè invitamus. P. P. Soræ
 X. Kalend. Jul. M. DC. XLIX.

Sub Academia Sigillo.

Non sat erat, sedes Obtrita pristina gentis,
 Et Pharodendorum Megalepolis inclita Regum
 Quæ quondam fuerat ditio, quod lumine tristi
 Viderit Heroas Pelleo è sanguine cretos,
 Aut natale solum, dulcesq; relinquere terras,
 Exutos topibus, vel fortis occumbere leto,
 Dum flagrum Bellona quatit, dum tristis Enyo

Laxat

Laxat sanguineis implexos crinibus hydros:
Nunc etiam, postquam dubios Germanica passus
Pax trahit, optatamq; diu, pretioq; redemptam
Vel monstrat faciem, vel monstratura videtur,
Mors solitam exercens assueto funere falce,
Nec satiata malis, nec prisca oblita furoris,
Sævit in illustres animas, Meglaburgica tellus
Quas genuit, quamvis patriâ procul arce remota
Aspiciant populos alio sub Sole jacentes.

Ingens excidium, & large dispendia sortis
ORTZIADUM clari pridem sensere penates,
Milite passim Herulos grassante impune per agros:
Damna ferenda tamen, quæ pectora nescia vinci
Crudelis norunt, certa esse pedissequa belli:
At nunc, cum reduci speratur cedere Paci
Mars ferus, illa domus majore afflictâ ruinâ
Ingemit: & miseram gravior jactura sequuta est,
Non prece, non ullus unquam reparanda talentis:
Postquam Te, ORTZIADUM stirpis laus magna, GEORGI,
Pars animæ dilecta meæ, prænobile germen
Communis patriæ, procul à natalibus arvis,
Irati eripuit nobis violentia cæli,
Vota insperato rumpens communia casu.

Te dii vigor ingenii, te mascula virtus
Spondebat patriæ tor dura incommoda passæ
Grande decus quondam, columenq; illustre futurum:
Et genus ORTZIADUM, celebrisq; insignia gentis,
In longa ad seros ducturum secula nepotes.
Spes voti stabilita fuit, cum Sora videret
Te magni egregios molitum pectoris ausus:
Cum studiis animus fervens, & Apolline plenus
Hauriret Claras artes, orisq; disertâ
Attentas traheret facundia publica mentes.
Tunc etiam, Numeros, animæ primordia nostræ,
Me duce, & harmonicas cum rimareris abyssus,
Quoq; modo, hostiles quæ possent temnere turmas,
Artifici constructa manu Munimina surgans:
Cum tenso filum tractus, Radiiq; meatus

Cit.

Circumiens, flexi vestigia duceret orbis.
Nec minus & forti membra indurare palæstrâ
Cura fuit, validoq; habilem te reddere Marti:
Et celerem frenare lupis ac murice acuto
Quadrupedem, gnaro jussum parère magistro.

Talibus ad summos exercebatur honores
Infractus studiis animus. Sublimius ortu
Ingenium, & magnâ major solertia stirpe
Non poterant latuisse diu. Sors invida, totan-
Quæ patriam solidis afflixit cladibus oram,
Ne queat unitis rediviva resurgere membris,
Sternere decrevit partes. Dum concurrit urnam,
In quo principium sceleris daret improba tanti.
Te primum tetigit Parcarum calculus, ORTZI,
Fatali excussus dextrâ: pro Daphnide lauru,
Quam labor, & noctu vigiles meruere lucernæ,
Substituit mœstam immitis Libitina cupressum.

Hinc caris nuper spes una parentibus, unum
Solamen, (longi qui damna domestica belli,
Et miseras strages, quas hosticus intulit ensis,
Magnanimo fortes superarunt pectore, dum tu
Præsidium generis posses superare paterni)
Nunc postquam in tenues abiit spes irrita ventos,
Cordolium es mœrorq;: Hæredem prædia desent
Roggobiana suum: vicinaq; Vostrava fluctus
Erigit, effuso gemitum dans vorticis alveo.

Quod superest, sanctæ Pietatis munia, rite
Expletura, suo Sorana Academia civi
Inferias parat, extremosq; exsolvit honores,
Condecoransq; tuam gemitu & singultibus urnam,
Officiog; pio justum testata dolorem
Ad cineres mœrens hæc vota novissima fundit:
Lux æterna tuis splendescant Manibus, ORTZI,
Sit tellus levis. Exsuvas atq; ossa paternum
Translata ad tumulum nostri comitentur amores,
Mœstaq; lugubrem deducat Gloria currum.

Multæ condolentiæ ergò scr.

Johannes Laurenbergius, Math. PP.

Illustribus enim ortus natalibus, Pare
 suorum virtutem, & nō nisi cum hujus
 ruituram gloriam sibi ob oculos ubiq;
 imitaretur, aliunde sibi potuit spectat
 roicarum virtutum exempla, quā a f
 Pater enim ipsius, generosissimus Dor
 RUS von Orken majores habuit ante
 stres, adeo ut Dux HENRICUS HIL
 nus in miliciam adversus Sultānum A
 profecturus, alios nec filiis suis Dn. J
 HENRICO LEONI Tutores, nec re
 fides præfecit, quā Dominos von S
 iam laudabiliter gesta, annisq; viginti
 stas operosē in Annalibus Lindenberg
 Cum quibus de gloria certat nobilissim
 von Orken Matris, generosissimæ He
 Penken antiqua prosapia, Majorūmq;
 Imò eorum, qui ex eadem familia etiam
 militiæ duces non pauci, præclara hinc
 nora. Ad quorum omnium virtutem
 quibus in patria studiis contendere fue
 lissimus Dn. GEORGIUS von Orken
 memorandum: quā vero eandem S
 servare studuerit, paucis prædicare n
 mus. Biennium quasi est, ex quo Regia
 Academiam Soranam accessit omnim
 ciplinæ, & exercitiis, quibus omnia in
 ris momenta ita vendicavit, ut, præte
 disputandiq; studio & alacritate maxim
 perimenta. Primò enim Coronationem
 tentissimiq; Regis nostri FRIDERIC
 lentā oratione celebravit, quā maxi

A 3

the scale towards document

rumq;
 achinā
 c quæ
 re he
 nilia.
 S P A
 a illu
 mita
 1271.
 I, &
 is præ
 um et
 pote
 datur.
 RGII
 Æ von
 fama:
 antur
 a faci
 linem
 nobi
 uimus
 a con
 puta
 stem
 as dif
 mpo
 randi
 rit ex
 ni po
 lucu
 udem
 nerunt.